

[Henry Christensen.]

end at det må være en farlig vej, det kommunistiske parti her har valgt at betræde, og jeg kan i hvert fald sige, at mit parti ikke vil kunne medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Adolph Sørensen: Når man hylder den opfattelse, at enhver lovgivning bør være motiveret i en latent eller udtalt trang eller i en bydende nødvendighed på dette eller hint område, må man også erkende, at man ikke kan gå ind for et lovforslag som det, der her er forelagt os fra kommunistisk side. Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Lindberg på fyldestgørende måde har klargjort, at det område, man her foreslår lovgivet på, i forvejen er dækket på tilstrækkelig vis, og man måtte vel også kunne forudse, at en gennemførelse af forslaget ville blive fulgt op af et ønske om forbud mod fagforeningsmonopoler og vel også af et ønske om et værn for retten til ikke at stå tilsluttet foreninger o. s. v. Idet jeg henholder mig til det her fremførte, skal jeg da blot give udtryk for, at heller ikke mit parti mener at kunne medvirke til en gennemførelse af lovforslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Efter den redegørelse, vi har fået fra ministeren og den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lindberg, har jeg den opfattelse, at dette lovforslag må siges at være overflødig, og jeg kan sige, at mit parti kan ikke medvirke til dets gennemførelse. Vi skal dog ikke have noget imod at se på det i det udvalg, der behandler den tilsvarende konvention.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg vil gerne takke for den saglige måde, forslaget er blevet modtaget på; jeg kan jo ikke takke for særlig megen tilslutning til de tanker, forslaget er udtryk for, men alene det, at problemer af denne art her fra det høje tings talerstol behandles med den alvor, som de kræver, er anerkendelse værd.

Jeg er ganske enig med ministeren i, at konventionen ikke just gør det nødvendigt, at man gennemfører forslag og foranstaltninger af den art, der her er foreslået, men det hænger jo sammen med, at kon-

ventionen er noget løs i det. For man kan jo ikke tale om fyldestgørende foranstaltninger til sikring af disse rettigheder, uden at man også undersøger, hvorledes forholdene er i praksis. Jeg har studeret konventionen og dens bemærkninger, og jeg ser også, at der ikke heri er pålagt de regeringer, der godkender konventionen, at gennemføre foranstaltninger, der sikrer, at dens formål efterleves, og det er for mig en fejl. Derfor er jeg enig med ministeren i, at konventionen ikke gør det nødvendigt, men hvis man vil leve op til det, der står i konventionen, om at sikre arbejderne retten til at organisere sig, sikre dem retten til at føre kollektive forhandlinger, findes der faktisk ingen anden mulighed end at træffe foranstaltninger af den art, vi her har foreslået.

Både ministeren og det ærede medlem hr. Lindberg omtalte forholdene i vort land og mente, at det ikke var nødvendigt, at der blev truffet foranstaltninger, fordi vi jo har foreningsfriheden sikret. Nu skal jeg ikke bestride, at denne ret er foreskrevet i forfatningen, men fra at indskrive den i forfatningen og til at sikre, at den enkelte medborger har mulighed for at organisere sig og nyde de fordele af organisationen, som kan flyde deraf, er der jo et langt spring. Jeg har, da vi behandlede konventionen, henvist til visse forhold, der godtgør, at een ting er, hvad der er skrevet i forfatningen og lovgivningen, en anden ting er, om det efterleves. Karakteristisk nok var der ingen, der havde lyst til at diskutere disse problemer, da konventionen var til behandling, og heller ikke i dag, hvor der jo har været lejlighed til at afvise de af mig rejste anklager angående overtrædelse af funktionærloven, har man jo villet gå ind på det, og det var dog rimeligt, når man siger, at der ikke er nogen nødvendighed for en sådan lovgivning, fordi stillingen er særdeles tilfredsstillende.

Hvis vi nu tager spørgsmålet om retten til at organisere sig — og det var det ærede medlem hr. Lindberg jo også inde på — må man — og det måtte også det ærede medlem — erkende, at hvor der ikke er kollektiv overenskomst, enten igennem organisationerne eller overfor en enkelt arbejdsgiver, der er retten ikke i orden, der eksisterer retten nok i henhold til forfatningen, men det er et kampspørgsmål, om